

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

*Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — *Εν ταῖς ἰσαρχίαις δραχμὰς 11

Τυπὸν λεπτῶν 10

*Εν τῇ ἱερατικῇ πράξει χρυσὸν 15.

Τυπὸν λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Κ. Κριαράς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΛΕΠΟΥ!

"Οπ! λά! ὅπ! λά!

Ἐμπρός! ἀξιομίμητον
Παράδειγμα σὰς δίδει
Ἡ παιγνιδιάρα μας Αὐλὴ
Μὲ τ' ἀλεποπαιγνίδι.
Ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ
Καβάλλα νὰ βρεθῇτε
Καὶ ὅπ! λα. ὅπ! λα. "Οπ! λά! λά!
Ἐπίσω τῆς ρίχθητε.

"Οποῖος τὴν πιάνη πρὶ μπροστά
Κι' ἀπ' τὴν οὐρὰ τὴ σέρνει
Ὡς καβαλάρης δυνατὸς
Μεγάλῃ δόξᾳ πέρνει.
Θέλει πιδέξιον κυνηγὸν,
Γιὰ νὰ τὴν κυνηγήσῃ
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια σας
Μπορεῖ νὰ ξεγλουστρήσῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΝΗΓΙΑΡΗ

Ἰδὲτε γὰρ τὴν ἀλεπού κ' αὐτὸς πῶς ἀγναντεύει
μὲ δλὴ τοῦ τῆ φαμιλιά
Καὶ τώρα στὰ γεράματα παιγνιδία πῶς γυρεύει
καὶ παίζει μὲ Λι Λι ἄ.

Μὰ γὼ θαρρῶ πῶς ἀλεπού, αὐτὸς εἰν' ἀπ' τῆς πρώταις
Κι' ἀπὸ τῆς πλὴ σακπίνες
Γιατὶ μὰς τρώει πάντοτε τῆς πλὴ καλαῖς μας κότταις
Καὶ τόσαις προβατίναις...

Λογχίας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΕΙΜΑΝΙΟΝ ΦΡΟΥΡΑΝ

Σὰς συγχαίρω, ἡρώες μου, ἀν' δὲν ρίξατε μὲλ σφαῖρα
Εἰς τὰ σύνορα, κ' ἀν' εἶτε σὰς εὐύρανε δεμένους
Οἱ ἐχθροὶ στὴν Κάτω Κοῦτρα, σὺς τὸ δείξατ' ἐδῶ πέρα
Τουφειλίζοντες μὲ θάρρος δυστυχεῖς φυλακισμένους.

Σὰς συγχαίρω, ἡρώες μου! σὰς συγχαίρω Μαμαλοῦχοι
Μα μ' αὐτὸ τῆς Κἄ τ ω Κ ο ὔ τ ρ ας δὲν σὰς βγαίνει
[τὸ παλοῦχι.
Λογχίας.

ΑΙ ΤΑΡΑΧΑΙ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Εἰς ὅλας τὰς πεπολιτισμένας κοινωνίας ἡ προσοχὴ τῶν ἀρμοδίων καὶ ἡ μέριμνα τῶν φιланθρώπων στρέφεται κυρίως πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς μοιραίως ὑποπεσόντας εἰς τὴν συμφορὰν καὶ ὧν ὁ βίος ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ εὐμοιροῦντος πλησίον των, δὲν δύναται ἢ νὰ ᾖ διαρκὲς μαρτύριον πρωτίστην δὲ θέσιν μεταξὺ τούτων κατέχουσιν οἱ φυλακισμένοι.

Καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν τοὺς ἐπισημοτέρους κοινωνιολόγους, τοὺς ἐνδοξοτέρους λογογράφους καὶ τοὺς περικλεεστέρους συγγραφεῖς, καθ' ἐκάστην ἐπισκεπτομένους αὐτάς, καὶ καθ' ἐκάστην ἐκδίδοντας οὐχὶ ἀναξίας λόγου μελέτας ἀφορώσας τὴν βελτίωσιν τούτων. Ὡς ἀφ' ἡσώμεν δὲ τοὺς πολλοὺς φιλανθρώπους οἵτινες εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῆς ὑπὲρ αὐτῶν μερίμνης ἀσχολοῦνται.

Ἐδῶ ὅμως εἰς τὸ πρότυπον βασιλείον μας ἄλλως ἔχουσι τὰ πράγματα· οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἔχοντες ὑποχρεώσεις πρὸς τοῦτο οἱ καλούμενοι γενικῶς ἀρμοδίιοι φροντίζουν τὸ παράπαν περὶ τῶν δυστυχῶν τούτων.

Ἐχομεν φυλακὰς ἐν αἷς ρίπτομεν δαψιλῶς καθ' ἐκάστην ἀνθρώπου ὁμοίους μας ἐγκληματίας ἢ θύματα πλανῶν τῆς δικαιοσύνης, διορίζομεν ὡς ἐπιστάτας αὐτῶν τὸν πρῶτον τραμποῦκον, τὸν τελευταῖον μέθυσον, τὸν ἔσχατον φαυλόβιον, ἀρκεῖ νὰ ὑποστηρίξεται ὑπ' ἐνὸς ἢ πλείονων βουλευτῶν καὶ . . . ἐφησυχάζομεν. Οὐδεὶς φιλάνθρωπος, οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος τοῦ τύπου λαμβάνει ποτὲ τὴν πρὸς αὐτάς ἀγούσαν καὶ μόνον δσάκις συμπλοκὴ τις συμβῇ, ἀπόρροια τῆς ἀπρονοησίας τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν φύλαξίν των, τότε οἱ ἀρμοδίιοι ἐπιμηθεῖς πάντοτε ἐπιφαίνονται, καὶ ὁ τύπος τὴν ἐπιούσαν ἀναγράφει σειρὰν ψευδολογιῶν, συλλεγομένων συνήθως ἐκ τῶν ἐχόντων συμφέρον ν' ἀποκρύψωσι τὴν ἀλήθειαν.

Ὅτῳ διὰ τὰς προχθὲς συμβάσας ταραχὰς ἐν ταῖς ἐνταῦθα φυλακαῖς μεγαλόσχημοί τινες συνάδελφοι ἀνέγραψαν τὸ πρᾶγμα προσπαθοῦσαι τεχνηέντως νὰ μειώσωσι τὴν προξενηθεῖσαν τῇ κοινωνίᾳ θλιβεράν ἐντύπωσιν, ἰδίως δὲ ἡ γνωστὴ γραῖα ξεκουτῆρα *Παλιγγερεσία* ἔγραψεν ὅτι τὰ ριφθέντα ὅπλα ἦσαν *ἀσφαιρα*, ἐνῶ ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου θαλάμου ὁ κ. Φανδρίδης συνέλεξε δέκα σφαίρας.

Ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ αἱ ἀληθεῖς ἀφορμαὶ τῆς βανδαλικῆς ταύτης πράξεως τῆς ἐν μέσαις Ἀθήναις κατατυρεκίσεως δυστυχῶν καὶ ἀδυνάτων ἀνθρώπων ὑφ' ὀλοκλήρου λόγου στρατιωτῶν εἶνε ἡ ἐξῆς, ὅπως καὶ δι' ἀναφορὰς των οἱ ἴδιοι φυλακισμένοι πρὸς αὐτὸν τὸν κ. πρωθυπουργὸν παρέστησαν.

Πρὸ πολλοῦ οἱ ἐπιστάται τῶν καταδίκων κατέστησαν τὴν μὲν ἐπιστάσιν λησταρχεῖον, τοὺς δὲ δυστυχεῖς φυλακισμένους ἀντικείμενα τῶν ἐπιδρομῶν των· ἐπ' ἐσχάτων ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ὥς ἐκ τῆς ἐπιμόνου ἀναληγσίας τοῦ διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας Φανδρίδου ἀπαντῶντος εἰς τὰς ἐκάστοτε ὑποβαλλομένας αὐτῷ καταγγελίας :

— Αἶ, τί νὰ σὰς κάνω ; ρωμαῖκο εἶναι, δὲν τὰ μουντζώνετε ; Ἐπειτα τί διάβολο περιμένετε ἀπὸ ἀνθρώπους ἐνενηντα δραχμῶν ;

Ὅθεν οἱ δυστυχεῖς φυλακισμένοι βλέποντες ὅτι πραγματικῶς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν τίποτε, ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πενήντα δραχμῶν, ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ τοὺς τῶν τριακοσίων, ἐσκέφθησαν πρὸς περιστολὴν τῆς πρὸς ἀργυρολογίαν ἀπληστίας, τῆς ἀνταξίας τοῦ περιφήμου τεπενλεῖ, τῶν κυρίων ἐπιστατῶν, νὰ καταφύγωσιν εἰς ἀνωτέρας ἀρχάς.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἤρσκειν οὔτε εἰς τοὺς ἐπιστάτας οὔτε εἰς τὸν κ. Φανδρίδην καὶ πρὸς τιμωρίαν διέταξε νὰ κλείωνται οὗτοι ἐν τοῖς θλάμοις καὶ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μέχρι τῆς 4ης μ. μ. πρᾶγμα αὐτόχρημα θανατηφόρον δι' αὐτοὺς ἐν τοιαύτῃ μάλιστα ὥρᾳ τοῦ ἔτους.

Οὗτοι μὴ γνωρίζοντες τί συμβαίνει καὶ μὴ ἐννοοῦντες ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ τυχόντος νὰ ὑποφέρωσιν ἐξερράγησαν εἰς φωνὰς ἀθρόοι ζητοῦντες τὰς κλεῖδας.

— Τὰ κλειδιά — τὰ κλειδιά.

Αὕτῃ ἦτο ἡ μόνη ἐξερχομένη ἐξ ὑπερτετρακοσίων πνευμόνων φωνή.

Εἰς ἀπάντησιν ὅμως τῆς αἰτήσεώς των ταύτης καὶ ἀντὶ νὰ παρουσιασθῇ κανεὶς ἐκ τῶν κυρίων ἐπιστατῶν ἢ αὐτὸς ὁ ἀρχιφύλαξ ἢ τις τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ τοῖς εἶπη ὅτι ὑπάρχει διαταγὴ τῆς Νομαρχίας νὰ μένωσι κλεισμένοι, ὅτε καὶ αὐτοὶ θὰ ἡσυχάζον σεβόμενοι αὐτήν, τοὺς θέτουσιν ἐπὶ σκοπόν, ἐκκενώνει δὲ ἐναντίον των ἡ γενναία τοῦ Ἰου πεζικοῦ συντάγματος φρουρά, θέλουσα διὰ τῆς ἀρειμανίου αὐτῆς συμ-

{16} Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ {16}

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΛΕΑΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

— Νά τα ! εἶπεν ὁ Ἰωσηφῆνος, λοιπὸν αὕτῃ εἶνε ἡ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου τοῦ Μαλλιεπρέ !

— Ἰσως, ἐπανελάβεν ἡ Κάρμεν τοῦλάχιστον, δόκτωρ, ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔγραψεν εἰς τὸν δοῦκα σήμερον μετὰ μεσημβρίαν διήλθε διὰ τῶν χειρῶν μου. . . . καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃς τώρα ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ συνάπτῃς τὸ ἔργον τοῦ κατασκόπου μὲ τὸ τοῦ ἱατροῦ. . . . Ἐν τούτοις προσπαθήσατε νὰ μ' ἐννοήσητε . . . Ἡ ἰδέα εἶνε ἰδική μου· τὴν ἡγόρασα. . . .

— Καὶ εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃς τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν ; εἶπε ζωρῶς ὁ Σενέλ.

— Σοῦ δίδω τὸν λόγον μου. . . . Ἡ ἰδέα ἦτο ἰδική μου, δύναμαι νὰ τὴν μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω. . . . καὶ τὴν καθιστῶ κοινὴν μεταξύ μας. . . . Ἀλλὰ δὲν πρόκειται πλέον περὶ γελοίας πράξεως. . . . Ἀπαιτεῖται μεταξύ μας δεσμός στερεός, ἀδιάσπαστος. . . . Τὸ θέλω !

— Ὁ βρασιεὺς λέγει τὸ *θέλω*, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ρόμπυ.

— Τὸ θέλω ! ἐπανελάβεν ἡ Κάρμεν ἐντόνως· ἐν ἐμοὶ θὰ ἔχετε βοηθόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εὖρον ἐν ὑμῖν ὄργανα πειθήνια... Δι' ἐμέ θὰ σὰς ὑπηρετήσω. Ἡγεμὼν τῆς ἐπιστήμης, ἀνθρώπε τοῦ νόμου, βιομήχανε περηνμισμένη, οἰκονομολόγε, διπλωμάτα, ἕκαστος ὑμῶν θὰ ἔχῃ τὸν κλῆρον τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε, καὶ ἕκαστος ὑμῶν θὰ μοὶ χρεωστῇ τὴν δεκάτην τοῦ ὑπουργήματός του.

— Ἡ δεκάτη κατηργήθη, εἶπεν ὁ Δεσιζάρ· ἤτό τι ἀνήθικον.

— Ὅσον δι' αὐτὸ, εἶπεν ὁ Ἰωσηφῆνος ἀν κατορθώσω νὰ φθάσῃ ἡ ἐπίσκεψίς μου εἰς τὰ δύο λουδοβίκεια εὐχαρίστως πληρόνω κατὶ τι.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ Σενέλ, τοῦ ὁποίου λάμψις λογιχοῦ ἐρώτιζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν μέθην,—τί θέλεις νὰ μὰς κάμῃς ἡμᾶς καὶ τὴν ὑποστήριξίν μας ;... ὅποιο ; ὁ σκοπός σου ;

περιφορᾶς νὰ ἐκπλύνῃ ἴσως τὸν ρῦπον τῆς κάτω—Κούτρας πεντηκοντάδα καὶ πλέον ὄπλων, ὧν αἱ σφαῖραι ἄλλαι μὲν εἰσελθοῦσαι διὰ τῶν παραθύρων ἐφυτεύθησαν εἰς τὴν στέγην ἄλλαι δὲ προσκρούσασαι ἐπὶ τῶν σιδηρῶν τούτων καὶ λαβοῦσαι κατιοῦσαν διεύθυνσιν ἢ πλαγίαν διεπέρασαν τὰ στρώματα, τὰ ἐφαπλώματα καὶ τὰς κλῖνας των χορεύουσαι περὶ αὐτοὺς θανατηφόρον χορὸν ἐξ οὗ ὡς ἐκ θαύματος καταφυγόντες ὅπισθεν τῶν τοίχων ἐσώθησαν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι, πληγωθέντος ἐλαφρῶς ἐνὸς μόνον.

Καὶ οὕτω παρέστημεν εἰς τὸ ἀνάνδρον καὶ φρικτὸν θέαμα τῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς πρωτευούσης κατατυφεκίσεως ἀόπλων, ἀδυνάτων, καὶ οὕτως εἰπεῖν δεσμίῳ ἀνθρώπων ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς φύλαξιν αὐτῶν τεταγμένων, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι οὗτοι ἐτόλμησαν, νὰ καταγγείλωσι τὰς εἰς βάρος των καὶ μὲ βλάβην τῆς ὑγείας των γενομένας καταχρήσεις καὶ ἀνθητικούς πράξεις ὑπὸ εὐνοουμένων τινῶν τοῦ κ. διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας.

Αἱ! αὐτὸ μὰ τὸν Θεὸν εἶναι φοβερόν καὶ ἀπελπιστικὸν καὶ δύναται νὰ μᾶς ἐμβάλῃ εἰς θλιβεράς ἀμφισβολίας, ἐὰν κράτος εἰς ὃ οὐδεὶς εὐρίσκεται ὅπως τιμωρήσῃ δύο—τρεῖς ἐγκληματίας ἀνθρωπίσκους ὑποστηριζομένους ὑφ' ἐνὸς γραμματέως τῆς Νομαρχίας καὶ μετριάσῃ τὸ αὐθαίρετον, τὸ ἀποκτηθὲν ἴσως ἐκ τῆς ἄλλοτε ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ γραμματέως τούτου, τοῦ ἐννοοῦντος νὰ κρέμαται ἡ ζωὴ τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν του καὶ τῆς ἄκρας τῶν παχέων μυστάκων του, ἐὰν τὸ κράτος τοῦτο, λέγομεν, δύναται νὰ ὀνομασθῇ κράτος εὐνομούμενον.

Εὐτυχῶς τὸ κακὸν δὲν ἐγενικεύθη, τοῦ χρηστοῦ ἐπιστάτου τῶν ὑποδίκων Χρ. Κωνσταντινίδου κατορθώσαντος νὰ κρατήσῃ ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἐτέραν πτέρυγα τῶν ὑποδίκων καὶ προσδραμόντος εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ἀφ' ὅπου ὁ συμπαθὴς ἀντεισαγγελεὺς κ. Τρικούπης μεταβὰς εἰς τὴν βουλὴν καὶ παραστήσας τὰ διατρέχοντα εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν ἐκόμισε μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν κ. Παπαδιαμαντοπούλου τὴν διαταγὴν περὶ ἄρσεως τῆς ἐπιβλαβοῦς καὶ ὑπὸ καθαρῶς ἐκδικητικῶν σκοπῶν ὑπαγορευθείσης ἀποκλειστικῆς διαταγῆς.

Λογχείας.

— 'Ο σκοπός μου! ... καὶ μήπως γνωρίζω ἕως ποῦ φθάνουν οἱ πόθοι μου ;...

Διεκόπη δὲ καὶ ἐφάνη διστάζουσα. Τὸ βλέμμα τῆς ἀπώλεσε τὴν ὀρεξίαν αὐτοῦ φλόγα καὶ ὑψώθη ρεμβῶδες πρὸς τὸν οὐρανόν.

— 'Ο σκοπός μου! ... ἐπανάλαβε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ ὡς ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν.—Εἶμαι εἴκοσι ἐτῶν καὶ εἶμαι ὠραία ... οὐδέποτε ἡγάπησα ... τὸ σῶμά μου εἶναι παρθένον... ἡ ψυχὴ μου ἀγνοεῖ καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἐπιθυμίαν ... Λέγουν ὅτι ὁ ἔρως ἔχει χαρὰς μεθυσκούσας ... 'Ο σκοπός μου εἶναι ν' ἀγαπηθῶ,—ν' ἀγαπηθῶ ὅσον οὐδέποτε γυνὴ ἡγαπήθη ... ν' ἀγαπηθῶ παραφόρως, φρενητιωδῶς ... ν' ἀγαπηθῶ ἀκόμη μετὰ γαλήνης καὶ λατρείας ... νὰ λατρευθῶ! ... νὰ λατρευθῶ! ...

Εἶχε συμπλέξει τὰς χεῖρας· ἡ φωνὴ τῆς ἦτο λιγυρὰ, βραδεία, μεστὴ γλυκύτητος.

'Απὸ τινῶν λεπτῶν δὲν ἐπινόον πλέον. 'Η κραιπάλη ἀπεναρκοῦτο.—Οἱ συνδαιτυμόνες ἤκουον, ὡς ἐν ὄνειρῳ, τὴν γλυκειὰν μουσικὴν τῆς φωνῆς ἐκεῖνης ἥτις ὠμίλει περὶ ἔρωτος.

'Η στάσις τῆς Κάρμεν ἦτο ἡδυπαθής. 'Η κεφαλὴ τῆς ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος ἡδυπάτου ὄνειρου. 'Εμμεῖνεν οὕτω ἐπὶ ἐν λεπτόν· εἶτα τὸ σῶμα τῆς ὠρθώθη ἐν τῇ ὠραίᾳ ρώμῃ αὐτοῦ. 'Απὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀφηνιδίως ἀνυψωθείσης ἐκυμάτισεν ἡ πυκνὴ αὐτῆς κόμη ὡς σόβη περικεφαλαίας ...

— 'Ο σκοπός μου, ἐπανάλαβε,—εἶμαι ἰσχυρὰ ... δύνα-

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, ἐγένετο ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, συνελθούσης τῆς Γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων, ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου ὑποδιοικητοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Γ. Βασιλείου, καὶ ἐξελέγη διὰ ψήφων **255** κατὰ **114** ὁ κ. Στεφ. Στρέϊτ καθηγητῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κλπ.

Συγχαίρομεν τοὺς κ. κ. μετόχους διὰ τὴν ἀρίστην ἐκλογὴν των, ὡς καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην ἣν οἱ κ. κ. μέτοχοι ἐξεδήλωσαν πρὸς αὐτήν, ἐκλέξαντες τὸν ὑπ' αὐτῆς ὑποδειχθέντα υποψήφιον.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῶν κ. κ. μετόχων, μεταξὺ τῶν ἀγορευσάντων ἦτο καὶ ὁ ἀγνὸς πατριώτης κ. Ν. Στεφανίδης ὅστις ἀντέκρουσε τὴν ἰδέαν τῆς ἐκλογῆς ὡς ὑποδιοικητοῦ **τραπεζιτου** «δὲν βλέπετε εἶπε, γύρωθεν τί κάμνουν οἱ τραπεζίται, εἰς τὸ **Χρηματιστήριόν μας**, εἰς τὸ Παρίσι, ἢ θέλετε νὰ **μεταβάλλητε τὴν Τράπεζαν** εἰς χρηματιστήριον ;»

Μετὰ τὴν διαλογὴν, γνωσθέντος τοῦ ἀποτελέσματος, ὁ ἐκλεχθεὶς ὑποδιοικητῆς κ. Στρέϊτ ἀπέτεινε πρὸς τὴν συνέλευσιν τῶν μετόχων τοὺς ἀκολουθοῦς εὐχαριστηρίους λόγους :

Κύριοι μέτοχοι.

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐγκαρδίως ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τιμῇ, ἣν μοι περιποιεῖτε διὰ τῆς ὑμετέρας ψήφου. Γνωρίζω καλῶς τὴν ἐννοίαν τῆς ψήφου ταύτης. Ἀναθέσαντές μοι καθήκοντα σπουδαῖα καὶ εὐθύνas λίαν σοβαράς, διορίσαντές με βοηθὸν τῶν σεβαστῶν ἀνδρῶν, τῶν προισταμένων τῆς διοικήσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξιοῖτε παρ' ἐμοῦ περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ἐμπιστευθείσης μοι λειτουργίας νὰ ἔχω τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τοὺς ἀνδρας τούτους, εἰς οὓς, μετὰ τῶν αἰοδιδίμων αὐτῶν συνεργατῶν, τῶν ἀπελθόντων τῆς γῆς, ὀφείλεται ἡ περιωπὴ καὶ ἡ πίστις εἰς ἃς ἀνῆλθε τὸ κατὰστημα τοῦτο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκλογῆς μου ὑπόσχομαι ὑμῖν ἐπισήμως ὅτι ἀπαρεγκλίτως θὰ ἐπιτελέσω τὴν δηλωθεῖσάν μοι διὰ τῆς ἐκλογῆς ὑμῶν ἀξίωσιν· ἡ δ' ὑπόσχεσις αὕτη περιλαμβάνει πᾶσαν πλαυτέραν διαβεβαίωσιν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθήκοντων μου· διότι οἱ ἄνδρες

μαὶ νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ κτυπῶ ὡς ἀνὴρ!... Δύναμαι νὰ μελετῶ καὶ δύναμαι νὰ ἐκτελῶ... 'Ο σκοπός μου εἶναι νὰ γείνω ἰσχυρὰ!... Καὶ ἡ δύναμις ἐπίσης ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὰς χαρὰς αὐτῆς καὶ τὴν μέθην τῆς!... Θέλω ν' ἀναβῶ... ν' ἀναβῶ τόσο ὑψηλὰ, ὥστε ἡ κεφαλὴ μου νὰ ὑπερέχῃ πάσης ἄλλης... Θέλω τὸ βλέμμα μου νὰ ᾖ ὑπερτάτη προσταγὴ, κάμπτοσα πᾶσαν θέλησιν ὑπὸ τὴν ἰδιοτροπίαν μου!...

Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ἐγένετο βαθμιαία κίνησις. 'Ἦτο σχεδὸν ἀφύπνισις. 'Ἡ περιέργεια ἐνίκη τὴν ἀναισθησίαν των.

'Ἡ φωνὴ τῆς Κάρμεν ἐδόνητο νῦν ἡχηρά.

—Θέλεις νὰ ᾄδῃς ἐνταυτῷ γυνὴ καὶ ἀνὴρ! εἶπεν ὁ Σενέλ.

—'Ἡ ἀγαπητοτέρα τῶν γυναικῶν, ἀπεκρίθη ἡ Κάρμεν μετὰ περιπαθοῦς ὀρμῆς ἐνθουσιασμοῦ, — καὶ ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνδρῶν!

'Ο Σενέλ ἡγέρθη ἀποτόμως.

— Φθάνουν ἡ τρέλλαις! ἀνεφώνησεν — ἃς ὀμιλήσωμεν καὶ λογικῶς μιὰ φορά. Εἶσαι πρὸ μεθυσμένη ἀπὸ μᾶς μικρούλα!... ἡ μᾶλλον ἔχεις τὸ διάβολο μέσα σου καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι μάγισσα!...

— 'Οχι, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Κάρμεν, ἀλλ' εἶμαι πλουσία καὶ κατέχω ἐν μυστικόν.

— Εἶναι πλουσία! εἶπεν ὁ Ρόμπυ. Θὰ μᾶς δανείσῃ χρήματα· εἶναι μεγάλη κυρία... στοίχημα ἔβαζα.

'Ο Δενιζάρ ἐπλησίασε μὲ θωπευτικὸν ὄφρος.

οὗτοί εἰσιν ἡ προσωποποιήσεις τῆς ἀνεπιφυλάκτου εἰς τὸ καθήκον ἀφοσιώσεως. Εὐχομαι ὅπως ἡ ἡμετέρα Τράπεζα καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐμῆς συνεργασίας κατὰ τὴν διαχείρισιν τῶν συμφερόντων αὐτῆς ἐξακολουθῇ τυγχάνουσα συνώνυμος τῇ πίστει τῇ χρηστότητι, τῇ μεμετρημένῃ φρονήσει περὶ τὰς συναλλαγάς, πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἡμετέρων συμφερόντων, πρὸς τελεσφόρον ἐξυπηρέτησιν τῆς ὕλικῆς προόδου τῆς πατρίδος καὶ τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων τῆς πολιτείας.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Εὐγλωττοτάτην εἰκόνα δι' ὀλίγων γραμμῶν καὶ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀκριβείας καὶ σαφηνείας ὕφους, δίδωσιν ὁ πολὺς Α. Διομήδης Κυριακὸς τοῦ Κορινθίως Σωκράτους ἐν τῇ **Νέᾳ Ἑφημερίδι**. Ἐξ αὐτῆς πείθεται τις ὅτι ἀληθῶς ὑπὲρ πάντας τοὺς θεωρουμένους ὡς ἀξίους νὰ καταλάβωσι τὸν σεπτὸν μητροπολιτικὸν θρόνον καὶ νὰ κρατήσωσι τὸ βρῦ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν σκῆπτρον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀπιστίας καὶ ἠθικῆς ἐκλύσεως οὗς διερχόμεθα, κορυφαῖος εἶναι ὁ ἅγιος Κορινθίως. Μετὰ χαρᾶς δὲ βλέπομεν ὅτι καὶ παρὰ τῷ λαῷ εὐπρόσδεκτοι γίνονται αἱ ἐντιμοὶ ἐνέργειαι δραστηρίων καὶ δημοφιλῶν συμπολιτῶν, οἵτινες προέβησαν εἰς συλλογὴν ὑπογραφῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ὃν τοσοῦτω καλῶς εἰκονίζει ὁ κ. Κυριακός. Τοιοῦτου μητροπολίτου θὰ ᾔηται πρόθυμος ν' ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς **Ραμπάγας**, ὅσῳ καὶ ἂν δὲν τὰ ἔχη καλὰ μὲ τοὺς παπᾶδες, ἀνκφωδῶν : — Τοιοῦτος ἔπρεπε νὰ ᾔηται Μητροπολίτης. Ἰδοὺ ἡ ἐν τῇ **Νέᾳ Ἑφημερίδι** εἰκὼν αὐτοῦ ἣν ἀναδημοσιεύομεν χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

« Ἀριστα ἔπραξαν οἱ συντάξαντες ἀναφορὰν καὶ ζητήσαντες καὶ συστήσαντες ὡς μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὸν Κορινθίως Σωκράτην. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει, παρὰ πᾶσαν τὴν ἐπαισθητὴν λειψανδρίαν, ἱεράρχας τινὰς σεσθαιτοὺς καὶ μεταξὺ τῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ μεταξὺ τῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἑπτανήσου ἐπισκόπων. Ἄλλ' ἂν τις θέλῃ νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως καὶ ἀπκθῶς, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ κορυφαῖος

αὐτῶν εἶνε ὁ Κορινθίως, εἰς τοῦτον δ' ἀρμόζει δικαίως ἡ πρώτη θέσις ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παρὰ τοῦ μητροπολίτου καὶ προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τρία τινὰ δέον νὰ ἀπαιτήσῃ τις, παιδεῖαν, διοικητικὴν ἱκανότητα καὶ χαρακτῆρα. Τὰ τρία ταῦτα εἴπερ τις καὶ ἄλλος κέκτηται ὁ Κορινθίως Σωκράτης. Ἡ παιδεία του εἶνε γνωστὴ. Σπουδᾶσας ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ Ριζαρείῳ σχολῇ καὶ διαπρέψας ἐν αὐτῇ, ἐφοίτησε μετὰ τοῦτο καὶ συνεπλήρωσε τὰς φιλολογικὰς καὶ θεολογικὰς σπουδὰς ἐν τῷ ἡμετέρῳ πανεπιστημίῳ.

Τοιοῦτοτρόπως ἐγκρατὴς γενόμενος στερεᾶς ἐγκυκλίου μορφώσεως, τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς γλώσσης, καὶ τῶν ἀναγκαίων θεολογικῶν καὶ φιλολογικῶν γνώσεων, ἐπεδόθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν, πρὸς ἣν ἐδειξεν ἰδιόζουσαν εὐφυΐαν. Τὴν γερμανικὴν καὶ γαλλικὴν γνωρίζει ὁ Κορινθίως, ὡς ὀλίγοι τῶν λογίων ἐν Ἑλλάδι. Τὴν γερμανικὴν μάλιστα ἐδίδαξεν εἰς πλείστους νέους. Ὁμιλεῖ δὲ καὶ τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἰταλικὴν γλῶσσαν. Γενόμενος δὲ ἐξ ἱεροῦ ζήλου ἱερέως καὶ διορισθεὶς διευθυντῆς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, διόκησεν αὐτὴν ἐπὶ εἰκοσαετίαν, διδάσκων ἐν αὐτῇ ἀνώτερα θεολογικὰ μαθήματα, ἀναπληρῶν δ' ἐνίοτε καὶ τοὺς ἄλλους καθηγητὰς ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν. Οὕτως ἀνεπλήρωσε ποτὲ τὸν ἀσθενοῦντα καθηγητὴν τῶν λατινικῶν, διδάξας ἐπὶ ἐν ἔτος λατίνους ποιητὰς καὶ πεζογράφους μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιτυχίας. Τῆς παιδείας του, τῆς ἑλληνομαθείας του καὶ τῶν θεολογικῶν του γνώσεων μαρτύρια εἶνε οἱ ἐκδοθέντες ὠραῖοι λόγοι του καὶ ἄλλαι πραγματεῖαι του, ὧν ἕνεκεν καὶ ἡ θεολογικὴ σχολὴ τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου ἀνηγόρευσε αὐτὸν τιμητικῶς διδάκτορα τῆς θεολογίας, ὅποιος ὑψηλῆς τιμῆς ἐλάχιστοι θεολόγοι ἐν ἀπάσῃ τῇ ἑλληνικῇ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ ἔτυχον. Κατὰ τὴν παιδείαν λοιπὸν οὐδεὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐν ἐνεργείᾳ ἐπιτκόπων δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ αὐτοῦ τὰ πρωτεῖα. Γινόμενος μητροπολίτης θὰ καταλάβῃ ὡς πρὸς τοῦτο ἀξίως τὴν ἀνωτάτην ταύτην ἐκκλησιαστικὴν θέσιν καὶ δι' αὐτοῦ δύναται νὰ εὐπροσωπήσῃ ἡ ἐκκλησία ἡμῶν ἐν πάσῃ περιπτώσει. Ὅσακις ξένοι θεολόγοι ἢ λόγιοι, ἢ μεγάλοι πολιτικοὶ ἄνδρες ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἑλλάδα, θὰ εὐρωσι τὸν κορυφαῖον τῶν ἱερχῶν ἡμῶν ἄνδρα πεπαιδευμένον καὶ πολὺγλωσσον, ὅστις βεβαίως θὰ τιμῇ τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλη-

Ἄ Ἰωσηφῖνος καὶ ὁ Σενὲλ αὐτὸς ἠσθάνθησαν ἐν τῇ ταρᾷ τῆς διανοίας τῶν τὴν ἐντύπωσιν τῆς μαγικῆς ἐκείνης λέξεως : — Εἶμαι πλουσίαι !

Ἄ Ὁ Σενὲλ προσέβλεψεν ὑπόδρα τὴν Κάρμεν.

— Κυρία, ἐπανελάθε μεταχειριζόμενος ἀσυναίσθητως ἄβραξ φράσεις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγροίκον τῶν προσφάτων λόγων του, μᾶς γνωρίζετε ὅλους... Τὸ παιγνίδι δὲν εἶναι ἴσον... καὶ ἂν εὐηρεστεῖσθε νὰ μᾶς δεῖξητε τὸ πρόσωπόν σας...

Ἐπεράτωσε δὲ τὴν φράσιν του δι' ὑποκλίσεως σχεδὸν εὐλαβοῦς, ἐνθυμούμενος ὅτι ἡ Κάρμεν τὸν εἶχεν ἀπωθήσει σφοδρῶς ὅτε ἠθέλησε νὰ παραβιάσῃ τὸ μυστικὸν τῆς μεταμφιέσεώς της· ἀλλ' ἡ Κάρμεν εἶχεν ἀλλάξει γνώμην ἀναμφιβόλως· ἀνέτεινε τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας καὶ ἤρξατο λύουσα τὴν προσωπίδα.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἤνοιξαν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς· ἦσαν προπρεσκευασμένοι πρὸς ἐκτακτόν τι. Οἱ ὑπὸ τοῦ οἰνοπνεύματος φλεγόμενοι ἐγκέφαλοι εὐκόλως πιστεύουσι εἰς τὸ θαυμάσιον. Πάντες ἐφρόνουν, καθὼς ὁ Ρόμπυ, ὅτι εἶχον νὰ κάμουν μὲ φαντασιωδῇ μεγάλῃ κυρίαν καὶ ἡ διάνοιά της προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ ἔστελλεν εἰς τὰ ἡμιάνοικτα ἐκ τῆς προσδοκίας χεῖλη των ὀνόματα πριγκιπισσῶν.

Ἡ προσωπίς τῆς Κάρμεν ἔπεσεν.

Ἐπῆλθε δὲ στιγμὴ βαθύτης ἐκπλήξεως.

Ἡ ἀπογοήτευσίς ἦτο γενική.

Ἄ Ὁ Σενὲλ ἔθραυσε τὸ ποτήριόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ὁρμῇ λύσεως καὶ ἐξεφώνησε βλασφημίαν.

Ἄ Ὁ Ἰωσηφῖνος ὕψωσε μετὰ περιφρονήσεως τοὺς ὦμους· ὁ Δουρανδῖνος τὸν ἐμιμήθη, ὁ Δενιζάρ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ ποῦντος αὐτοῦ.

Μόνος ὁ Ρόμπυ ἐθεώρησεν ἀστεῖον τὸ πρᾶγμα.

— Καλὰ τὸ κατάφερες, μικρὴ ! ἀνέκραξεν ἐπικροτῶν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· — ἐξαίρετον ἀποκρηάτικο παιγνίδι. Μπράβο ! μπραβίσσιμο ! ... Καλλίτερον δὲν εἴγνετο.

— Ἡ Κάρμεν ! εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Ἰωσηφῖνος.

— Ἡ κόρη τῶν τριόδων, ποῦ χορεύει γιὰ δύο σόλδια εἰς τὸ βουλεβάρτον τοῦ Τέμπλου ! εἶπεν ὁ Δενιζάρ, ὁ φίλος τοῦ λαοῦ.

Ἄ Ὁ Σενὲλ ἦτο πορφυροῦς καὶ ἐτραύλιζεν ἐξ ὀργῆς.

Ἡ Κάρμεν ἐτῆρει σιωπὴν. Ἐμεινεν ὀκνῆτος καὶ μὲ ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν· τὸ ὠχρόλευκον μέτωπον αὐτῆς ἔστεμνεν ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς στολισμοῦ μαύρων τριχῶν εἶχον οἶονε ἀκτινοβολίαν γαληνίου καὶ ἐρωμένης ὑπερφηανείας. Εἶχε σταυρώσει πάλιν τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς. Τὸ ὠρκίον αὐτῆς στόμα, σοβαρὸν ἀλλὰ γαλήνιον, ἐλάμβανεν ἐκ διαλειμμάτων ἀδιόρατον ἑξοφασιν προκλήσεως.

Ἐδέσποζεν ἐκ τοσοῦτου ὕψους τῆς περὶ αὐτὴν κτηνώδους καὶ παραλύτου μέθης, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἐκλάβῃ ὡς ὑπέροχον ὃν παρεισδύσαν ἐν μέσῳ τῶν αἰσχροτήτων ἐπιγείου κραιπάλης.

σίν παρ' αὐτοῖς. Καί παρ' αὐτοῖς τοῖς δυτικοῖς καὶ διαμαρτυρομένοις δὲν ἔχουσι πολλοὶ ἐπίσκοποι τὴν παιδείαν τοῦ ἡμετέρου Κορινθίως. Ὡς πρὸς δὲ τὴν διοικητικὴν ικανότητα αὐτοῦ φέρομεν ὡς παράδειγμα τὴν ἀρχιεπισκοπὴν αὐτοῦ. Ἐνθ' ἡ Ἱερὰ Σύνοδος βρίθκει παραπόνων καὶ ἀναφορῶν κατὰ πολλῶν ἀρχιερέων ἡμῶν, οὐδεμία οὐδέποτε ἠγέρθη μὸμψή κατὰ τοῦ Κορινθίως. Ἱερεῖς νέος οὐδεὶς ἐχειρατονήθη παρ' αὐτοῦ. Πᾶσα κατάχρησις ἡ ἀκοσμία ἱερέων ἢ μοναχῶν περιεστάλη ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ του. Οὐδαμοῦ δ' ἐπικρατεῖ καλλιτέρα τάξις ἐν τοῖς ναοῖς. Τὸ κύριον δ' ἔργον τοῦ Κορινθίως εἶναι νὰ κηρύττῃ πάντοτε καὶ παντοῦ ὅπου καὶ ἂν μετέχῃ τῶν τελετῶν πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ποιμνίου του μετὰ ζήλου ἁξιοθαυμάστου ἀναμνησκόντος τοὺς ἐπισκόπους τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἐκκλησίας, καθ' οὓς τὸ κηρύττειν ἦτο ἡ κυριωτέρα ἐνασχόλησις τοῦ ἐπισκόπου. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν ἐγνώρισεν κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐπίσκοπον ἄλλον τόσο ἀφωσιωμένον μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰ ἐπισκοπικὰ του καθήκοντα, τόσο λαμπρῶς διοικοῦντα τὴν ἐκκλησίαν του. Ὡς πρὸς δὲ τὸν χαρακτῆρά του οἱ γνωρίζοντες ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἄνδρα γνωρίζουσι τὴν σπανίαν χρηστότητα αὐτοῦ. Εἶνε εἰλικρινὴς, ἄδολος, αὐστηρὸς τὰ ἥθη, ἀφιλοχρήματος, βοηθῶν ἐξ ἰδίων τοὺς πτωχοὺς μέχρι σπατάλης, εὐσεβὴς ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του καὶ ἐν τῷ βίῳ του ἄνευ ἱχνυς ὑποκρισίας καὶ φαρισαϊκῆς ψευδευλαθείας, ζηλωτὴς ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς ἐκκλησίας, ἀνώτερος κομματικῶν πλῃθῶν, τῶν πολιτικῶν διαφρέσεων ἀμέτοχος, ἐνθους δὲ ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως τῆς καταπεπτωκυίας ἐκκλησίας ἡμῶν. Τοιοῦτον ὄντα τὸν Κορινθίως αὐτὰ τὰ πράγματα ὑποδεικνύουσιν ὡς τὸν καταλληλότερον νὰ τεθῇ ἐπὶ κορυφῆς τῆς ἱεραρχίας ἡμῶν. Μόνος δὲ Κορινθίως καὶ ἄξιως δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ παρέχει τὴν ἀνάγκαιαν ἐγγύησιν ὅτι θὰ ἐργασθῇ ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Α. Διομήδης Κυριακός.

Τί σημαίνει τὸ πᾶγμα ἀπέναντι τοῦ φαινομένου; — Ἦτο ψυχὴ μεγάλη, ἀγνή καὶ γενναία, ἡ ὁπίαθεν τοῦ ἐξόχου ἐκείνου βλέμματος λάμπουσα...

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐπιπτεν ἀλληλοδιαδόχως ἐφ' ἐκάστου τῶν συνδαιτυμόνων. Πάντες ὄφισταντο κατὰ μικρὸν τὴν νικηφόρον ἐπίδρασιν του, ὅση διάνοια καὶ θέλησις ὑπελείπετο αὐτοῖς ἐσκοτιζέτο καὶ ἐκάμπετο ἀπέναντι τῆς ἐπλημένης ἐκείνης διανοίας καὶ τῆς ὑπερόχου θελήσεως.

Ὁ Σενέλ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς φρικιῶν. Αὐτὸς μόνος ἐπάλασε κατὰ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τῆς γυναικὸς ταύτης ἀλλ' ἐπάλασεν εἰς μάτην καὶ ἡ ἀνωρελὴς αὐτοῦ προσπάθεια ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὸ νὰ ποτίζῃ αὐτὸν τὴν ἐκ τῆς ἡττης θλίψιν.

Μετὰ τινων δευτερολέπτων σιωπῇ, ἡ Κάρμεν κατέλιπε τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης θέσιν καὶ περιστράφη περὶ τὴν καθέκλαν τοῦ Δενιζάρ.

— Σπρωθῆτε, τῷ εἶπε.

Ὁ Δενιζάρ ἠγέρθη.

Ἡ Κάρμεν ἀπώθησε τὴν νεκρὴν ξύρην καὶ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἄκρας μιᾶς τῶν σανίδων τοῦ ἐδάφους. Ἡ σανὶς αὕτη, ἥτις εἶχε χρησιμεύσει ὡς στήριγμα εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Δενιζάρ, ἐταλαντεύθη ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸν πόδα τῆς Κάρμεν...

— Ἡ Κάρμεν κατελήφθη ὑπὸ ρίγους ταχέως κατασταλέντος, εἶτα ἐμειδιάσε.

— Ἡ κόρη ἥτις χορεύει ἀντὶ δύο σολιδίων ἐπὶ τοῦ βου-

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Πάει πρίμα, θεός! καὶ νὰ σὰς ποῦμε τὴν ἀλήθεια τόσῃ ἐπιτυχίαν δὲν τὴν περιμέναμεν! Μᾶς ἔχουν στείλει κάτι μιζουδάκια, κάτι τρυφερά τραγουδάκια, κάτι νοστιμούλαις ιδέαις, ποῦ θὰ τρελλάνουν κόσμον! Καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμη! Ἰσὰ μὲ τὴν προσεχῇ Δευτέραν ποῦ λήγει ἡ προθεσμία ἔχομεν ἀκόμη τόσαις ἡμέραις καὶ τόσαις νύχταις καὶ, ἓνας θεὸς πειὰ τὸ ξέρεи, πόσα μποροῦν νὰ γεννηθοῦν ὡς τότε.

Ἰσὰ μὲ τὴν ὥρα ποῦ γράφομεν (Τρίτη 10 π. μ.) ἔχομεν μπροστά μας εἰκοσιπέντε (ἀριθ. 25) ποιηματάκια τὰ περισσότερα — ἂν ὅχι ὅλα — δροσερά καὶ τρελλὰ σὰν τὴν *τρελλὴ γειτονοπούλα* ποῦ ψάλλουν!

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ τὰ ὑπέγραψεν εὐχαρίστως καὶ αὐτὸς ὁ Heine!

Μᾶς τὴν ἀποτρελλαναι πειὰ τὴν *τρελλὴ μας*! Τώρα νὰ δοῦμε καὶ ποιὸς θὰ τὴν γιатρέψῃ! Ἄλλος διαγωνισμὸς τότε!...

Ἐμπρὸς λοιπὸν ποιηταί! μὴν ἀργῆτε γιὰ τὴν δευτέραν τὸ βράδυ θὰ πάρῃ τέλος!

Ὅποιος προφθάσῃ, πρόφθασε!

Ἀμ' ἐκεῖνο τὸ φύλλο πάλι τῆς *Μεγάλης Πέμπτης*, ποῦ θὰ δημοσιευθοῦν ὅλαις αὐταῖς ἢ τρέλλαις, τί θᾶνε;

Ῥωτάτε, τί θᾶνε;

Σωστὸς μπαξές!

Σωστὸς παράδεισος!

Γεμάτο δροσιὰ καὶ εὐωδιά!

Γεμάτο τρέλλα καὶ εὐφροσύνη!

Γεμάτο. Κι' ἀπὸ τί δὲν θᾶναι γεμάτο!

Θὰ κἀνῃ φουρόρε αὐτὸ τὸ φύλλο!

Θ' ἀφήσῃ ἐποχὴν!

Θὰ ξετρελλάνῃ κόσμον, καὶ πρὸ πάντων ὅλων σὰς τῆς γειτονοπούλαις, φρόνιμας καὶ τρελλαῖς!

Γιὰ τὶ ὅλαις θὰ βροῦν τὴν τρέλλα τους σ' αὐτό!

Γιὰ τὶ ὅλαις θὰ χάσουν τὴν φρονιμάδα τους μ' αὐτό!

Καὶ μοναχὰ αὐτὰ;

— Ἀ μπά! Ὁἶχουμε ἀκόμα καὶ ζήλειαις!

Καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ ζηλεύουν ἢ φρόνιμας καὶ νὰ σκᾶνε

λεβάρτου τοῦ Τέμπλου, εἶπε, εἰμ' ἐγώ! . . . Ἦμην ἐγώ! . . . Χθὲς μὲ εἶδατε ἐκεῖ. . . Ἀῦριον μὴ μὲ ζητεῖτε! . . . Ἀῦριον! ἐπανελάβε ταπεινοῦσα τὴν φωνήν, — ποῖος ἤξεύρει τί ὑπερήφανον ἄτομον δουκίσσης θ' ἀντικαταστήσῃ τὸ τῆς πτωχῆς χορευτρίας; . . . Ἀῦριον θὰ εἶνε νέα ζωή. . . Ὁ ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὴν μέθην σὰς, ἐγὼ θὰ ἐξυπνήσω ἀπὸ τὴν ἀσχημον δυστυχίαν μου. . . Ἀῦριον θὰ ἦσθε δοῦλοι μου.

— Δοῦλοί σου! . . ἀνέκραξεν ὁ Σενέλ.

— Δοῦλοί μου, ἐπανελάβεν ἡ Κάρμεν, σὺ πρῶτος πρῶτος καὶ ὁ πλέον εὐπειθής. . . Ἀ! ἡλπίζατε νὰ εὐρητέ τινα καλλιτέραν τῆς Κάρμεν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον. . . Καὶ ποῖος ἐξ ὑμῶν μὲ γνωρίζει διὰ νὰ τολμᾷ νὰ μὲ κρίνῃ; . . . Λέων Σενέλ, μοι ἐπώλησες τὴν ιδέαν τῆς συντροπίας καὶ ὁπισθοχωρεῖς ἤδη πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου σου.

— Δὲν εἶχα ἰδεῖ τὸ πρόσωπόν σας, ἀπήντησεν ὁ Σενέλ. ἀποσύρω τὸν λόγον μου.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Κάρμεν. ὅθεν ὁ λόγος σου εἶναι μὴδὲν δι' ἐμὲ καθὼς ὁ τῶν ὀργιαζόντων μετὰ σοῦ. δὲν σὰς προειδοποίησα ὅτι μεταξὺ μας ἀπητεῖτο σιδηροῦς δεσμός; . .

Ἐρ' ὅσον ὠμίλει ἡ Κάρμεν ἡ φωνὴ τῆς ἐλάμβανε τόνους σταθερωτέρους καὶ ἀπειλητικωτέρους. Αἱ ὀφρὺς αὐτῆς συνεπύσσοντο κατὰ μικρὸν, μέχρι τοῦ νὰ διαυλακῶνῃσι βεθέως τὸ πρότερον γαλήνιον καὶ καθαρὸν μέτωπόν της. Στυγνὴ ἀστραπὴ ὑπέβοσκεν ὑπὸ τὰ μακρὰ τεταπεινωμένα βλέφαρα αὐ-

γιατί δεν ήτανε κι' αὐταὶ τρελλαὶς νὰ τραγουδήσουν τὴν τρέλλα τους τόσο γλυκὰ καὶ νόστιμα!

Καὶ θ' ἀποτρελλαθοῦν κι' αὐταὶ ἀπ' τὸ κακό τους!

Τέτοιο ἀπάνω κάτου θάνε τὸ φύλλο τῆς *Μεγάλης Πέμπτης*!

Καὶ θὰ πέση ἔτσι μέσ' τὴν Μεγάλῃν ἐβδομάδα, σὰν μπόμπα λαμπριάτικη!

Καὶ θὰ τὸ ἀπολαύσετε, μέσ' στὴν νήστευα σὰν μακαρουνάδα ἀποκρηάτικη!

Φοβούμεθα μήπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐμποδίσῃ τὴν κυκλοφορίαν ἐνὸς τέτοιου ξετρελλαμένου φύλλου, σὲ τέτοια ἀγία ἡμέρα!

Μὰ κ' ἐμεῖς ἐπίτηδες τὴν διαλέξαμε!

Καὶμποροῦσε νὰ βρεθῇ καταλληλοτέρα ἐποχὴ, γιὰ τέτοια δουλειὰ ἀπ' αὐτὴν ποῦ ἡ *τρελλαὶς γειτονοπούλα*— ἡ φρόνιμας, ὄχι; — εὐρίσκουν *στάδιον ἰσχυρῆς λαμπρῆς*, μὲ τῆς *ὀλονυχτίας* τῆς μεγάλης ἐβδομάδος;

Ὅριστε! δὲν ἔχομεν δίκαιον;

Περὶ τῆς ὑποφορίας τώρα, τί νὰ σᾶς ποῦμε!

Ἄρκει ὅτι εὐρομεν συμφωνοῦντα μὲ μᾶς καὶ αὐτὸν τὸν μέγαν Ἀριστοτέλη.

Ἀκούσατε τί λέει σὲ κάποιον μέρος τὸ ὁποῖον μᾶς ὑπεθυμίσε φίλος ποιητὴς σημειώσας αὐτὸ ὡς motto ἐπὶ τοῦ πεταχτοῦ καὶ ὠραίου ποιήματός του:

— *Ἀμεινον οἱ πολλοὶ κρίνουναι καὶ τὰ τῆς μουσικῆς ἔργα καὶ τὰ τῶν ποιητῶν*!

Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀρκετὴ ἀμοιβὴ γιὰ μᾶς;

Αὐτὰ λοιπόν, κυρίαι καὶ κύριοι καὶ *au genoir* τὴν *μεγάλην Πέμπτην*!

Τὸ σύνθημά σας ἔστω:

— ΖΗΤΩ Ἡ ΤΡΕΛΛΗ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ!!!!

Ἡ Τρουμπέττα.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἀξιότιμὲ Κ. Κ. Τριαντάφυλλε!

Ἐὰν ἐπιχειρήσω τὴν ἐν ἑκτάσει ἀνάλυσιν τῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκρίσεως τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς 25 Μαρτίου θὰ εὐ-

τῆς. Τὸ σῆθος αὐτῆς ἐκυματίζετο ἀνασκιρτῶν, — καὶ ὁ ποῦς αὐτῆς ἠνώχλει τὴν σανίδα ἥτις ἀνετινάσσετο τρίζουσα.

Ἡ μέθη τῶν συμποτῶν δὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ, ἀλλ' ἥλλαξε χαρακτῆρα· τὸν πυρετὸν ἀντικατέστησεν ἡ νάρκη.

Ὁ Δουρανδίνος ἐκοιμᾶτο σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν. Ὁ Ἰωσηφῖνος ἦτο ὀλίγον πλέον ἐξυπνος. — Ὁ Ρόμπυ μὲ τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑπετονόθουζεν ἄσμά τι βλέπων πρὸς τὴν ὁροφὴν.

Ὁ Δεμιζάρ καὶ ὁ Σενέλ παρηκολούθουν ἐξ ἐναντίας μετ' ἀνυσυχίας τὰς κινήσεις τῆς Κάρμεν.

— Ὁ Δεμιζάρ ἠσθάνετο ἀόριστον φόβον χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί. Ὁ Σενέλ, ὀλιγώτερον μεθύων καὶ περισσότερον αἰσθανόμενος, ὁπέστη εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Κάρμεν τὴν κρυφίαν καὶ οἶονεὶ μαγνητικὴν δύναμιν τῆς καλλονῆς ἐκείνης ἥς τὸ γόητρον ἔφερε τρόμον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ βλέμμα τῆς Κάρμεν, προσηλωθὲν ἐπ' αὐτοῦ τὸν καθίστα ἀκίνητον καὶ ἔχυνε ψῦχος εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἐφάνη πρὸς στιγμὴν συλλογιζομένη. Ἐπανελάβε δὲ μετὰ ἀπλοῦ καὶ καθαροῦ τόνου ὃν λαμβάνει τις ὅπως ἀφηγηθῇ ἱστορίαν.

— Εἰς ἄνθρωπος ἦλθε σήμερον ἐξ Ἀμερικῆς. Ὁ δόκτωρ Ἰωσηφῖνος (οὗτος ἔτινε τὸ οὖς) ἀνέφερε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἰς ἐπιστολὴν γραφείσαν ἀπόψε κατὰ τὰς τρεῖς,

ρεθῶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ μυθολογουμένου ἐκείνου κουρέως καὶ θὰ φωνήσω μετ' αὐτοῦ τὸ «πόθεν ἄρξωμαι σὲ κείρειν.» Μὴ ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ καταχρασθῇ τῆς ἐπικείρας τοῦ δημοφίλους «Ραμπαγᾶ», καὶ ἀποστρεφόμενος φέιποτε τὴν πολυλογίαν, καὶ ἰδίᾳ προκειμένου περὶ ζητήματος ἀγρίας καὶ ἀγανάκτησιν ἐμπνέοντος, ὡς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνταπόκρισις, θέλω περιορισθῇ εἰς τὰς ἐπομένας ὀλίγας γραμμὰς ἃς παρακαλῶ νὰ ξενίσητε εἰς τὰς στήλας τῆς κοινωφελούς ὑμῶν ἐφημερίδος.

Ἀναγινώσκων ἐν τῷ ΡΑΜΠΑΓΑ τοῦ Σαββάτου τὸ ἄρθρον «**Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΚΑΙ ΑΙ ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ**» εἶδον μετ' ἀγανάκτεσος ὅτι ὁ ὑπουργικὸς τύπος ἀπέφυγε νὰ εἴπῃ τι περὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν εορτῆς ἐκ φόβου μὴ δυσαρεστῇ τῷ Σουλτάνῳ καὶ ἀπαγορευθῇ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐν Τουρκίᾳ κυκλοφορία αὐτοῦ. Naί, ἡγανάκτισα ἀναλογισθεὶς ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὅστινες τὸ συμφέρον, καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν ὑπεράνω παντὸς αἰσθήματος (ἐὰν ὑπάρχῃ αἰσθημα ἐν τοῖς πωλοῦσι τὸν κάλαμον αὐτῶν ἀντὶ πινακίου φακῆς) θέμενοι, προσπαθοῦσι, διὰ παντὸς μέσου, νὰ διαστρεβλώσιν τὴν ἀλήθειαν, ὅπως εὐκοπώτερον πληρώσιν τὰ βαλάντια αὐτῶν. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἀγανάκτησίς μου, ὅτε πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέγνων ἐν τῇ «**ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ**» τὴν εἰρημνὴν ἀνταπόκρισιν, δι' ἧς δὲν ἠρκέσθη νὰ μᾶς εἴπῃ ἡ μεγαλόσχημος ὅτι ἡδούκατε τέλος τὸ Σουλτάνος νὰ τιμῇ καὶ αὐτὴν διὰ παρασήμου, χαιρετίζων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς τὴν πρώτην (ἐπὶ ταυναχογλυφίᾳ ἴσως) ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος καὶ παρόμοια ἄλλα ληρήματα, ἅτινα καὶ πρὸς φιλλάχους λεγόμενα θὰ ἐκίνουν τὸν γέλωτα, ἀλλὰ ἀπεκάλεσε τὸν Σουλτάνον *εἷς τῶν περινοουστέρων καὶ δραστηριτέρων ἡγεμόνων οὗς ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ἀναφέρει.*»

Καὶ ἐν μέρει μὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ περὶ Ἀβδὺλ-Χαμίτ ἰδέα τῆς «Ἀκροπόλεως», διότι διὰ μὲν τῆς περινοίας αὐτοῦ κατῴρθωσεν ἴνα, εἰς πᾶν ζήτημα ἀφορῶν τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν τῶν ὑπὸ τὸν βαρύτερον καὶ ἐπαχθέστερον οὖς ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ἀναφέρει ζυγῶν διατελούντων ἀδελφῶν ἡμῶν, λέγῃ μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου ἡ ἑλλ. κυβέρνησις «γεννηθῇ τὸ θελήμα Σου», κωφεύουσα εἰς τοὺς γόους τῶν ἐν ταῖς εἰρκαῖς τῆς Τουρκίας ἀναίτιως σηπομένων ἑλλήνων διὰ δὲ τῆς δραστηριότητός του κατῴρθωσεν, ἀπαγορεύσας τὴν εἰς τὸ κράτος τοῦ κυκλοφορίαν τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, νὰ μεταβάλῃ μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου εἰς ὅργανα ἐξυπηρετοῦντα οὐχὶ πλὴν τὸ κόμμα εἰς ὃ ἀνήκουσιν, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα αὐτῆς τῆς Τουρκίας. Ὁ ἀμφιβάλλων περὶ τῶν ἀνωτέρω ἃς ἀναγνώσῃ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνταπόκρισιν καὶ θέλει πεισθῇ ὅτι τρικουπισμὸς καὶ μουσουλμανισμὸς εἰσὶ λίξεις ταυτόσημοι κατὰ τὴν «Ἀκρόπολιν» καθ' ἣν, Κόδρος, Λεωνίδας, Ἀλέξανδρος, Παλαιολόγος, Ἐρρίκος, Λουδοβίκος. Ναπολέοντες καὶ ὅλη ἡ χορεία ἐνδόξων ἡγεμόνων, ὧν τὰ ὀνόματα ἀναγινώσκωμεν μετὰ σεβασμοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μόλις δύνανται νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς τὸν Κύριον αὐτῆς Ἀβδὺλ-Χα-

ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας αἱ ἐκφράσεις θὰ ἔχωσι σημασίαν διὰ τὰ δικαστήρια κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δικαιοσύνης.

— Πῶς!... ἠθέλησε ν' ἀναφωνήσῃ ὁ Ἰωσηφῖνος.

Ἡ Κάρμεν τῷ ἐκλείσει τὸ στόμα δι' ἐνὸς νεύματος.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐξηκολούθησε λέγουσα, πέντε προσωπιδοφόροι κατέβησαν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Ἀγρίου. Οἱ πέντε προσωπιδοφόροι διέτρεξαν τὰ βουλευτάρτα ἐφ' ἀμάξης, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ὀνόματά των εἶναι καταγεγραμμένα, αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν μαύρην βίβλον τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ πρόλογος οὗτος οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν πρὸς ὅ,τι συνέβη ἀμέσως. Ἄν περιεῖχεν ἀπειλὴν, ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἦτο ἀόριστος καὶ τοιαύτης φύσεως ὥστε ἡδύνατο νὰ διολισθῇ ἀπαράτρητος ἐν τέλει κραιπάλῃς. Ἐν τούτοις ἀνεξηγήτως ἐδίωξεν ὡς διὰ μαγείας τοὺς θερμούς καπνοὺς τοῦ πούντσ. Ὁ Ρόμπυ ἔπαυσε τὸ ἄσμά του καὶ ἐγένετο σοβαρὸς, ὁ Ἰωσηφῖνος ἔτρεμε. Ὁ Σενέλ ἦτο ὠχρός. Ὁ Δεμιζάρ ἐθώπευε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θύραν καὶ ἐφαίνετο παραφυλάττων τὴν στιγμὴν ὅπως ἐκτελέσῃ ὑποχώρησιν.

(ἀκολουθεῖ).

λεπτομερῶς τὰ πολυπληθῆ τοιαῦτα. Ἐφωράθη μάλιστα πληρώνων ἐξ ἰδίων του καὶ τὰς καθυστερήσεις χρημάτων ὑπὸ τῶν εὐνοουμένων του πρὸς δικαιοῦχος.

Οὕτω ἐρωτᾷ γρηαλέον τινὰ κατὰδικον :

— Ἐσὺ τί παράπονον ἔχεις ;

— Θέλω τὴν ἐξοικονόμησιν ποῦ ἔδωσεν εἰς ὅλους τὸ ὑπουργεῖον τὰ Χριστούγεννα. Ἐμένα μοῦ τὴν ἔφαγαν.

— Νὰ λάβῃς καὶ σῶπα, τοῦ ἀπαντᾷ θέτων εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἓνα λιμοκοντόρον.

Καὶ μία ἀστεία ἐκδοσις. — Οἱ ἐργάται τῶν σκηνῶν τούτων ἐπιστάται, θέλοντες νὰ σώσωσι τὸν ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ὀργῆς τοῦ ἀνοικτίρμονος κ. πρωθυπουργοῦ ἀπειλούμενον ἐπιπόλαιον ἀξιοματικόν, τὸν διατάξαντα, ὡς ἀνέπρόκειτο περὶ εἰσβολῆς τῶν Τούρκων, τὸ πῦρ ἐναντίον τῶν φυλακισμένων, διαδίδουσιν ἡδὴ ὅτι οἱ φυλακισμένοι δημοκρατικώτεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ **Ραμπαγᾶ** ἐφώναζον :

— Κάτω ὁ Βασιλεὺς.

Ἐπιπροσθέτοντες καὶ

— Κάτω ὁ Πετρελαιο.

Οὐδὲν ψευδέστερον τούτου. Δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον ἄλλοι φιλοβασιλικώτεροι καὶ ὁπαδοὶ πάσης κυβερνήσεως ἀπὸ τοὺς περιμένοντες ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ἀρχῶν τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐλευθερίας των φυλακισμένους.

Ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν δικαιολογούνται διότι νομίζομεν οὐδεὶς δικαιούται, ἔστω καὶ δι' ἐν κάτω ὁ βασιλεὺς, νὰ τυφεκίζῃ τὸν κόσμον.

Ο κ. Κωνσταντινίδης. — Ἀξίος παντὸς ἐπαίνου εἶναι ὁ ἐπιστάτης τῶν ὑποδίκων κ. Κωνσταντινίδης ὅστις, ἀφοῦ καθυστάσας τοὺς ὑποδίκους βεβαιώσας αὐτοὺς ὅτι θὰ κατορθώσῃ τὴν ἄρσιν τῆς διαταγῆς καὶ ἀφοῦ ἔτρεξεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν πρὸς τοῦτο, εὐρέθη καὶ κατὰ τοὺς πυροβολισμοὺς παρὼν προσπαθῶν νὰ καθυστάσῃ τοὺς ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν των ἐγκαταλελειμμένους καταδίκους καὶ κατορθώσῃ νὰ ἀναστείλῃ τὴν πρόδον τοῦ κακοῦ διὰ τῆς καταπαύσεως τῶν πυροβολισμῶν.

Τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήριά μας.

Ο κ. Σπανδονῆς. — Καθ' ὅς ἔχομεν ἰδιαιτέρας πληροφορίας, εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπεσταλμένον τῆς «Ἀκροπόλεως» κ. Σπανδονῆν, ἀνετέθη ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, ἡ διεξαγωγή τῶν διαπραγματεύσεων μετὰ τῆς Πύλης, περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐλληνικῶν μετὰ τῶν τουρκικῶν σιδηροδρόμων.

Καὶ ἄλλο κυνήγι τῆς Ἀλεπούς. — Πληροφοροῦμεθα ὅτι πολλοὶ νέοι ἐκ τῆς συνοικίας Πλάκας, προετοιμαζονται διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, ὅπως δι' ὄνων καὶ αὐτοὶ κυνηγήσουν τὴν ἀλεπού. θὰ συναθροισθῶσι τὴν 2 1/2 Μ. Μ. τῆς Κυριακῆς, ἐξωθι τῆς οἰκίας Μακρυγιάννη. Ἐκεῖθεν ὁ φίλος Ἐρωτας μὲ τὸν ζωντὸν ὄνον του, φέρων εἰς τὸν ὄμον δорὰν ἀλεπούς θὰ κινήσῃ πρῶτος, καὶ κατόπιν θὰ κινήσουν οἱ ἄλλοι πρὸς καταδίωξίν του. Δεσποινίδες καὶ κυρίαι δὲν θὰ λάβουν μέρος.

Ο Ἀντεροβγάλης ἐν Βουκουρεστίῳ. — Ἐκ Βουκουρεστίου γράφουσιν εἰς τὸν «Ἥλιον» τῶν Παρισίων τῇ 14 Μαρτίου ὅτι φόβος μέγας κατέλαβε τὰς ὥρας Ρουμανίας. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ γνωστὸς καὶ περιβόητος Ἰάκωβος, ὁ Ἰάκωβος ὁ Ἀντεροβγάλης εὐρίσκεται ἡδὴ ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἀφίκετο ἐκεῖ προερχόμενος κατ' εὐθείαν ἐκ Βερολίνου, ἐνθα αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ οὐδαμῶς ἠδουκίμηναν, τοῦτο τοῦλάχιστον βεβαίως κατὰ τρόπον σοβαρὸν ἢ Ρουμανικὴ ἐφημερίς «Οὐνι-βερσούλ.»

«Εἶδον, λέγει, ἡ ἐφημερίς αὕτη, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας νὰ κατέρχεται ἐξ ἀμάξης σιδηροδρομικῆς ἐν

τῷ σταθμῷ τοῦ βορρᾶ ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς πολὺ ὥρατος ἀνθρωπος, καλῶς ἐξυρισμένος, καλῶς κτενισμένος μὲ εὐθὺμον φυσιογνωμίαν. Ἀπ' αὐτοῦ ἔπεσεν ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἐκτετυπωμένη ἡ λέξις Ἰάκωβος καὶ κάτωθεν αὐτῆς με μικρὰ ἰταλικά γράμματα ἡ λέξις ἀντεροβγάλης.

Ἡ εἰδήσις τῆς ἀφίξεως τοῦ φοβεροῦ Ἰακώβου διεδόθη εἰς πάσας τὰς συνοικίας τοῦ Βουκουρεστίου μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην περὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται λόγος ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ρουμανίας. Ἡ ἐφημερίς «Οὐνιβερσούλ» δημοσιεύει συγχρόνως ἐπιστολὴν πρὸς ρουμανίδα τινὰ φαντασιόπληκτον, δι' ἧς ἀπειλοῦν νὰ χύσωσι τὰ ἔντερα τῆς δυστυχῆς γυναικὸς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐπομένως τρόμος καὶ φόβος κατέλαβε τὰς γυναῖκας τοῦ Βουκουρεστίου, ὅσαι διάγουσι κατὰ τὸν φίλον Κοσσονάκον, βίον ἐλευθέρων ἡθῶν.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΡΑΜΠΑΓΑ

I — Νὰ γραφῇ ποιημάτων λυρικὸν ἀποτελούμενον οὔτε ἐξ ὀλιγωτέρων τῶν τεσσάρων οὔτε ἐκ περισσοτέρων τῶν δέκα στίχων.

II — Ἡ ἐννοία αὐτοῦ πρέπει νὰ περιττρέφεται

ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΗ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ

Αὐτὸ δὲ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς τίτλος του.

III — Ὡς γλῶσσα αὐτοῦ ὀρίζεται ἡ **δημῳδῆς**.

IV — Τὰ χειρόγραφα, καθαρῶς καὶ εὐαναγνώστως γεγραμμένα, πρέπει ν' ἀποσταλῶσιν ἀνωνύμως, εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἐντὸς δὲ ἰδιαίτερου φακέλλου ἐσφραγισμένου νὰ περικλείεται τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ ἐπιστέλλοντος.

V — Ἐν ἡ περιπτώσει, ἀνοιγομένου τοῦ φακέλλου τοῦ βραβευθέντος ποιήματος δὲν εὐρεθῇ ἐντὸς αὐτοῦ τ' ὄνοματεπώνυμον τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἡ τὰ ἀρχτικὰ στοιχεῖα ἡ ψευδώνυμόν τι, τότε τὸ βραβευθὲν δὲν λαμβάνεται καθ' ὅλου ὑπ' ὄψει ἀλλὰ βραβεύεται τὸ ἀμέσως μετ' αὐτό.

VI — Τελευταία προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ποιημάτων ὀρίζεται ἡ 3 Ἀπριλίου ε. ε. συμπεριλαμβανομένη, ὅπως οὕτω δοθῇ καιρὸς καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τοῦ «Ραμπαγᾶ.»

VII — Εἰς τὸ φύλλον τῆς 6ης Ἀπριλίου θὰ δημοσιευθῶσιν ἀνωνύμως ὅλα τ' ἀποσταλέντα ποιήματα, κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, τηρουμένης τῆς σειρᾶς καθ' ἣν ἀπεστάλησαν, καὶ θὰ ζητηθῇ ἡ κρίσις τοῦ κοινοῦ ἐπ' αὐτῶν.

VIII — Ἡ κρίσις θὰ ἐνεργηθῇ διὰ **καθολικῆς ψηφοφορίας**, δηλ. ἕκαστος συνδρομητῆς ἢ ἀναγνώστης τοῦ Ραμπαγᾶ θὰ ὑποδείκνῃ, διὰ δελτίου ἀποστελλομένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ πρῶστυπογεγραμμένου ὑπ' αὐτοῦ, τὸ καταλληλότερον κατ' αὐτὸν πρὸς βράβεισιν ποίημα.

IX — Τὰ δελτία θὰ ἐξελεγχθῶσιν ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἥτις εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας.

X — Ἐκεῖνο τὸ ποίημα θὰ βραβευθῇ τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ τὰς περισσότερας ψήφους.

XI — Τὸ βραβευθὲν ποίημα θὰ δημοσιευθῇ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ ἴδιον φύλλον μὲ τ' ὄνοματεπώνυμον τοῦ ποιητοῦ, ὅστις θὰ λάβῃ καὶ ὡς μικρὸν ἐνθῦμιον τὸ κάλλιστον καὶ εἰκονογραφημένον δῶμα τοῦ κ. **Κλέωνος Ραγκαβῆ**, τὴν **ΘΕΟΔΩΡΑΝ**, πλουσίως καὶ καλλιτεχνικῶς ἐν Λειψίᾳ τετυπωμένον καὶ δεδεμένον.

XII — Κρίνομεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν, *χάρις τῶν τυχόν Ἀγαθοπούλων*, ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῆς ψηφοφορίας καὶ τὸ ὥρατον γῶλον ! Καθ' ὅλα Ἀμερικανικὸς ὁ διαγωνισμός μας !